

SUSREO SAM ISUSA

Mladi Brian dobio je u školi zadaću pod naslovom: "Susreo sam Isusa". Nakon što je završio i pročitao napisano pred razredom, vratio se kući s riječima: "Oborio sam ih s nogu." Ovo je najbolje što sam ikada napisao. Na žalost, bilo je to i zadnje. Brian je poginuo nakon tjedan dana. Njegovi roditelji zatražili su i dobili od škole njegov posljednji rad. Kada su vidjeli o čemu se radi, kopije njegovog uratka poslali su svojoj rodbini.

BRIANOV ESEJ:

Na mjestu između sna i jave, našao sam se u jednoj sobi. Nije bilo namještaja, samo je jedan zid bio prekriven ladicama na kojima su bile kartice, onakvim ladicama kakve se koriste u knjižnicama i na kojima po abecednom redu pišu imena autora, djela, itd. No, natpisi su bili vrlo različiti na ovim ladicama koje su sezale od poda do plafona i protezale se u nepreglednom nizu na lijevu i desnu stranu.

Prva ladica koja mi je privukla pažnju, kada sam prišao tom zidu, imala je naslov: "Djevojke koje su mi se sviđale". Otvorio sam je i počeo listati među karticama. Brzo sam je zatvorio, zgranut spoznajom da prepoznajem sva imena ispisana na njima. I tada, bez da mi je itko rekao, shvatio sam gdje se nalazim.

Ova beživotna soba, ispunjena kartotekom, bila je katalog mojeg života. Tu je bio upisan svaki trenutak mog života, veliki i mali, toliko detaljno da to ni moje pamćenje nije obuhvaćalo.

Čuđenje, znatiželja, pa i užas pomiješali su se u meni kada sam ih počeo nasumce otvarati i istraživati sadržaj. Neke su sadržavale radost i drage uspomene; druge osjećaj stida i kajanja, tako intenzivno, da sam se okrenuo, bojeći se da netko preko ramena ne vidi ono što piše. Ladica s naslovom "Prijatelji" bila je do one s naslovom "Prijatelji koje sam izdao".

Naslovi su bili nanizani od svakodnevnog, zemaljskog, prema nadnaravnom – "Knjige koje sam pročitao", "Laži koje sam izrekao", "Utjeha koju sam pružio", "Šale kojima sam se smijao". Neke su bile smiješno izravne: "Ono što sam vikao na bracu". Drugima se i nisam mogao smijati: "Ono što sam radio u srdžbi", "Ono što sam prigovarao roditeljima iza njihovih leđa".

Moje iznenađenje sadržajem nije prestajalo. Često je bilo više kartica nego što sam očekivao, a katkada manje nego li sam se nadao. Bio sam zapanjen i zatrpan količinom događaju iz života koji sam živio.

Je li moguće da sam u nekoliko proteklih godina svog života imao vremena popuniti svaku od ovih tisuća ili čak milijuna kartica? Međutim, svaka karta je potvrđivala da jesam. Svaka je bila ispisana mojim vlastitim rukopisom.

Kada sam izvukao ladicu s natpisom "TV emisije koje sam gledao", primijetio sam da je ta ladica bila pretrpana gusto naguranim karticama i činila se beskrajno duga. Zatvorio sam je posramljen, ne toliko zbog kvalitete emisija koje sam gledao, već zbog toliko uzalud potrošenog vremena.

Kada sam došao do natpisa "Požudne maštarije", smrznuo sam se. Zavirio sam u nju jedva je odškrinuvši, bez želje da vidim koliko je duga i izvukao jednu od kartica. Zgrozio sam se vidjevši detaljnost kartice i smučilo mi se kad sam shvatio da su i takvi trenuci zapisani.

Obuzeo me gotovo životinjski bijes. Svijest mi je obuzela samo jedna misao: Nitko ne smije vidjeti ove kartice! Nitko ne smije vidjeti ovu sobu! Moram je uništiti! U ludilu sam istrгнуo tu ladicu. Sada nije važna njezina veličina. Morao sam je isprazniti i spaliti kartice! Ali kada sam htio istresti kartice, nijedna nije mogla ispasti van. Očajno, izvukao sam jednu karticu i pokušao je poderati, no shvatio sam da ne mogu, jer je bila tvrđa od čelika. Poražen i potpuno bespomoćan, vratio sam ladicu na njezino mjesto. Čela naslonjenog na zid ispustio sam dug, samosažaljiv uzdah.

Tada sam ga ugledao. Naslov "Ljudi za koje sam molio". Ručka na toj ladici bila je sjajnija nego na ostalima, možda nikada upotrebljavana. Povukao sam je i mala ladica, duga jedva desetak centimetara ostala mi je u ruci, a u njoj tek nekoliko kartica. Tada sam zaplakao, jecajima tako dubokim da su me boljeli i cijeloga me potresali. Pao sam na koljena i plakao, od stida, golemog stida zbog svega ovoga. Police su se vrtjele oko mene, u mojim suznim očima. Nitko nikad, nikad, ne smije saznati o ovoj sobi! Moram je zaključati i sakriti ključ!

Ali kada sam obrisao suze, vidio sam Njega. Ali ne! Ne On! Ne ovdje! Bilo tko, samo ne Isus! Bespomoćno sam gledao kako otvara ladice i čita sadržaj. Nisam mogao podnijeti da vidim njegovu reakciju na sve ono što je ovdje pisalo. U pojedinim trenucima mogao sam vidjeti njegovo lice. Vidio sam tugu, dublju nego što je moja vlastita. Izgledalo je kao da ga nešto vodi baš do najgorih ladica – zašto je morao pročitati baš svaku?

Konačno, okrenuo se i pogledao me s drugog kraja sobe, sa dubokom tugom u očima. Spustio sam glavu, pokrio lice rukama i ponovno gorko zaplakao. Došao je do mene i zagrlio me. Mogao je reći toliko toga, ali nije rekao niti riječi. Samo je zaplakao sa mnom.

Tada je otišao natrag prema zidu. Počevši od početka sobe, uzimao je jednu po jednu ladicu i na svakoj kartici ispisao svoje ime preko mojega. "Ne!", povikao sam i pokušao istrgnuti karticu iz njegove ruke. Njegovo ime ne smije biti na ovim karticama! Ali bilo je tamo, ispisano crvenom, bogato crvenom, tako tamnom, tako živom...Isusovo ime, krvlju Njegovom ispisano, pokrilo je moje.

Nježno mi je uzeo karticu. Tužno se nasmiješio i nastavio s poslom. Nikada neću shvatiti kako je to uspio tako brzo dovršiti, ali uskoro je zatvorio i posljednju ladicu s ispravljenim karticama i vratio se k meni. Prebacio mi je ruku preko ramena i rekao: "Svršeno je."

Ustao sam i On me izveo iz sobe. Nije bilo ključa na tim vratima. Trebalo je ispisati još kartica.

"Sve mogu u Kristu, koji me jača." – Fil 4,13

Priprava za ispovijed

“Jer kao što je tijelo jedno i udove ima mnoge, a svi udovi tijela, premda su mnogi, jedno su tijelo, tako i Krist. Kad bi sve tijelo bilo oko, gdje bi bio sluh? Kad bi sve bilo sluh, gdje bi bio njuh? Ali eto Bog postavi udove, svaki od njih u tijelu, kako je htio. A oko ne može reći ruci: “Ne trebam te”; ili opet glava nogama: “Ne trebate mi”. Nego, mnogo su više potrebni udovi tijela, koji izgledaju slabiji. A vi ste tijelo Kristovo, i pojedini udovi.”
(1 Kor 12, 12.17-18.21-22.27)

Usta

- Što je s mojim ustima, kakva su?
- Jesam li iskren ili govorim laži da bih sebe učinio važnim ili da bih štošta prikrio?
- Čak i onda kad bi me mogla staviti u neugodnost?
- Jesam li iskren sam sa sobom?
- Sjetim li se “upaliti” mozak prije nego što progovorim?
- Znam li da i riječima mogu povrijediti druge?

Oči

- Uspijeva li moj pogled nadvladati privide ili se zaustavljam na prvom pogledu?
- Mogu li se gledati i prihvaćati samoga sebe ili želim biti bezgrešan i nikada ne pogriješiti?
- Vidim li kvalitete drugih ili uviđam samo pogreške?
- Kakav je moj pogled u budućnost? (crn, ružičast...)
- Prepoznajem li lijepe i pozitivne stvarnosti moga života?
- Kakav je još moj pogled...

Ruke

- Učim li se darivati?
- Jesam li od onih koji sve drže samo za sebe?
- Jesam li sposoban staviti na raspolaganje drugima ono što imam ili jesam?
- I onda kad je nedostatno ili dijelim samo suvišak?
- Jesam li sretan zato što darujem?
- Činim li to spontano ili samo ako sam “prisiljen”?

Uši

- Što je s mojim ušima?
- Znam li slušati druge ili uvijek govorim ja sam?
- Slušam li i one koji mi nisu simpatični?
- Slušam li i onoga kojega ne bih htio čuti?
- Uspijevam li čuti Gospodnji glas, premda je samo kao šapat?
- A glas moga srca... zaustavljam li se svako malo da ga čujem?

Zajedništvo

- Uspijevam li osjetiti “miris topline” obiteljskog zajedništva?
- Uspijevam li uspostaviti zajedništvo s onima kojima sam poslan ili u školi?
- Kako se osjećam u svome domu i okruženju?
- Nastojim li uspostaviti sklad oko sebe ili se ljutim uvijek na sve?
- Svađam li se često s mojom kolegama, prijateljima i bližnjima?
- Doživljavam li Boga kao oca a druge kao braću?

Srce

- Otvaraš li svoje srce Bogu?
- Kako je moje srce? Je li to srce koje ljubi?
- Koliko se vremena posvećujem molitvi?
- Kakva je moja molitva?
- Čujem li druge dobro ili ih čujem samo onda kad mi nešto zamjere ili se ljute na mene?
- Nazirem li dobro koje mi Bog nudi?
- Jesam li svjestan da sam Božje “sredstvo”?
- Mislim li da samo Bog može prosvijetliti moj život?

Molitva

Hvala ti Gospodine za tvoje oprostjenje,

Hvala jer me još ljubiš i trebaš me za činiti dobro.

Hvala ti Gospodine jer nisi mi samo oprostio, već nastavljaš smatrati me svojim sinom i davati mi povjerenje.

Hvala ti Gospodine, jer mi još opraštaš, uvijek mi opraštaš i ispunjaš mi srce radošću i vedrinom.

Hvala ti na tvojim darovima:

za ruke, pomoz mi ih otvarati ih više;

za oči, pomoz mi da vidim i u tami;

za uši, pomoz mi slušati i tvoj šapat;

za usta, pomoz mi da budem iskren.

za nas, pomoz mi živjeti ljepotu zajedništva,

Hvala ti za srce, učini ga sposobnim da ljubi kao što ti ljubiš.